

Távol az otthontól

Az emberi élet talán legmeghatározóbb időszaka az első iskola. Az élet előszele a szülői védőszárnyakon kívül. A fontos lecke, amit onnan hazaviszünk, nem a szorzótábla vagy az ige-idők, hanem egy sokkal kifinomultabb fajta tudás: az, hogy vannak mások is, nem csak én. Egyértelműnek tűnik, de valójában ez egy nagyon bonyolult,

lenyűgöző agyi folyamat. Megtanuljuk, hogy mi az a csoport, mi bennünk a közös, mik a különbségeink. Mi a barátság, a szíveség, a család, a konfliktus, és hogy ezeket hogyan fogjuk az életben kezelni. Vagyis azok a begyűjtött, kiválogatott preferenciák, amik később megkövülnek, és jellemünket képzik. Minden, ami az embert mint társas lényt meghatározza.

Ez velem Ausztráliában történt. Öt éves voltam. Két év múlva hazajöttünk, és majd húsz évi magyar létem alatt megtanultam persze, hogy ide is tartozom, hogy a gyökereim mélyen a magyar földben futnak. De mégis mindig volt bennem "honvágy" is az ellenkező irányban. Ausztrália, a gyerekkor! Karácsony a tengerparton, kirándulás a hegyekben, az iskolai fülöcsölők, a húsos piték...

Új Zélandról sokáig nem is tudtam, mígnem eljött (persze) a Gyűrűk Ura, melynek kapcsán elkezdtem tanulni erről a bámulatos országról. A Föld legfiatalabb szárazföldje. Aotearoa, a Māori nép "hosszú fehér felhőjének országa". Megismerkedtem kiwikkal (amit nem csak arra a szőrös, röpképtelen állatra mondunk, aminek a csőre végén vannak a orlyukai, és nem csak a szintén szőrös gyümölcsre, hanem az Új Zélandi emberekre is), és persze volt még egy Lány is.

Korábbi számunkban közöltük dr. Zsdrál Krisztina amerikai élményeit, most Tóth Bence lakótársunk osztja meg 3 éves új zélandi tartózkodásának emlékeit.

Sokan kérdezték, hogyan kell oda kijutni, de én erre nem tudok válaszolni. A magam példája egyszerű, de – gondolom - minden utazó másképp indul neki az útnak. Az angol nyelvtudás alapkövetelmény, amit én gyerekkoromból ajándékba kaptam. Én először is eldöntöttem, hogy megyek, másodszor interjú céljából felkerestem az összes potenciális munkaadót a szakmámban (ha keresnek munkaerőt, ha nem), azután béreltem szállást egy hétre, és megvettem a repülőjegyet. Harminchat óra leszállásokkal. Három járat. Mintha az embernek levágták volna a fenéknél a lábait.

Aztán megláttam a Földet! A fjordok, a zöld lankák, a kristálytisza öblök! Az első gondolata bárkinek, hogy milyen gyönyörű! Ez nálam nem így történt. Miután leszálltunk három réteg sötét felhőn át, egy ronda londoni esőn és az orkánerejű szélén kívül semmit sem éreztem, és miután a vám (kelet-európaiak számára tartogatott) különösen részletes poggyászvizsgálatát követően kiértem az esőre, az első gondolatom az volt, hogy "Atyaég, hova jöttem!?"...

Ezek viszont múltó első benyomások, amelyek csálókák. Állásom, vízumom, és alapvető kellékek gyorsan lettek. Utána következik (mint minden nagy életmódváltásnál) a kultúrsokk három szakasza. Először (miután az ember megbarátkozik az új ízekkel, szagokkal, az időzónával) van a nászút. Amikor minden baromi jó, ami az új világban van. A barátságos emberek (akik vannak négy millióan, és él még ott negyven millió birka), a mezítlábjárás, a tenger, hegyek, a lovak, a tisztaság, a kaja, a kocsmái modor. Az, hogy mindenkit szívesen látnak, mert mindenki (első, vagy második vagy sokadik generációs) utazó. Franciák, svájciak, angolok, svédek. Aztán következik a tárgyalási szakasz, amikor az agyban összetűzésbe kerül a régi és az új

folytatás a 3. oldalon

A tartalomból:

Új Zélandról

Önkormányzati hírek

15 éves a Német Nemzetiségi Egyesület

A Buszon

Építészeti emlékeink

Szünnyogok

Horgásztábor

a szerző fotói

Orvosi rendelések nyáron

Ezúton értesítjük a kedves lakókat, hogy Dr. Gábrriel Andrea 2010. július 8-tól 2010. július 31-ig éves szabadságát tölti. Ez idő alatt helyettesít: Dr. Deák Zsófia. Rendelés helye: Pécs, Kálvin J. u 7. Tel.: 224-266.

Dr. Deák Zsófia elérhető még: Pécs, Móricz Zsigmond téri orvosi rendelő. Tel.: 211-516.

Helyettesítés miatt a pogányi rendelések 2010. augusztus 1-től elmaradnak. Első rendelés: 2010. szeptember 7.

Ügyvédi fogadóóra

Dr. Kadia Piroska ügyvéd a következő jogsegélyszolgálatot 2010. augusztus 6-án, pénteken 09:00-11:00 óra között és augusztus

13-án, pénteken 13:00-15:00 óra között tartja a Polgármesteri Hivatalban.

Augusztusi programelőzetes:

„Hagyományok Hete Pogányban” címmel egyhetes rendezvénysorozat várja a kedves Pogányiakat és a szomszéd települések lakóit 2010. augusztus 14-21. között.

Augusztus 14. Horvát nap - bosnyák lakodalmas.

Augusztus 16. Pogan's Day - fiatal együttesek koncertje.

Augusztus 17. TópArti koncert.

Augusztus 19. Német Nap - káposzta ünnep.

Augusztus 20. Kenyérszentelés, koszorúzás az emlékparkban.

Augusztus 21. Testvértelepülési Találkozó - Mediterrán Hangulatok Estje.

Szeretettel várunk mindenkit a rendezvény minden napján. Hívják rokonaikat és barátaikat is!

EON hírek

Értesítjük a kedves lakókat, hogy gázvezeték karbantartás miatt 2010. augusztus 5-én 06:00-23:00 óra között gáz-nyomásesés illetve gázszünet várható. Megértésüket köszönjük!

Szent Iván Napja (visszatekintő)

Idén először ünnepeltük ezt a napot a faluban. Műsort adtak: Bozsánovics Anett verset mondott, fellépő kórusok: Marica Kulturális

Egyesület, Szalánta, August Senoa, Pécs és a Pogányi Menyecskekórus, hangszeres kíséretet adott a Vizin zenekar. A máglya remekül sikerült, köszönjük a falugondnokoknak!

Aki a rengeteg szúnyog, a foci vb és a késői időpont ellenére eljött, bizonyára jól érezte magát!

Fejes Andrea

Fotók: Róder Attila

Távol az otthontól (folytatás az 1. oldalról)

világ minden eleme, szokása. Kijönnek a különbségek, a több ezer éves néptörténet és a néhány százéves néptörténet szülte gondolkodás között. Ilyenkor az ember kicsit megkönnyezi a magyar Himnuszt, és időnként főz egy jó paprikáscsirkét, és igyekszik vörösboros kólát inni, de már másképp érez, sok mindent másképp lát. És nagyon elkezd hiányozni a cimbora-ság meg a család. Mig végül bekövetkezik a harmadik, befejező szakasz: a rendeződés. Amikor is az ember mindkét hagyatka között keletkezik egy egyensúly.

Ezt a folyamatot már nagyon jól ismerem, és csak azért írom le, mert aki huzamosabb időt fog más környezetben tölteni, annak érdemes tudnia, hogy ez elkerülhetetlen, és nem csak az egyik irányban. A hazatérésnél (kinek milyen gyorsaságban) megint végiglépcsőzik rajta az ember, és mindig több lesz a tudata, mint előtte volt.

Hát Új Zéland pedig... Rövid és hosszú időre is nagyon ajánlom uticélnak, még akkor is, ha baromi messze van (időben és pénzben egyaránt), mert csodákat lát az ember. Evezés érintetlen fjordvidékeken. Lovaglás a naplementében a fekete (vulkáni) homokos parton. Delfinekkal úszás harminc fokban, utána fel a hófedte hegyekbe snowboard-ozni. Zorbolás, bungee, skydiving. A legkomolyabb kávézó-kultúra, és a kitűnő borászatok. Északon a pálmás trópus, délen a Stewart Island-en a pingvinek. A természet csodái, bálnák, olyan Kauri fák, hogy tizen tudjuk körbeérni a törzsét. Két nyarat átstoppoltam, egyszer az északi, másodszor a déli szigeteket járva körül, utána még több ezer kilométert vezettem, de egy egész szabad év nem lenne elég, hogy mindent megnézzek.

Aztán költöztünk egyet a cégemmel, Taranaki cukorsüvege mellől le Wellingtonba, az egyik legszebb városba, amit valaha láttam. Csakhogy ezzel a baráti körömtől jó öt-hat óra autózással arrébb kerültem, és megint úgy éreztem, mint az első napokban: hogy kezdek elölről. És itt kezdődött bennem egy új döntés fontolgatása, mely eltartott fél évig. Hogy hazamenjek-e? Egyik oldalon a könnyű, gondtalan élet harmadik házámban, de újból egyedül, másikon a jóval nehezebb, de sosem magányos élet az elsőben. Győzött Magyarország. Amit Új Zéland adott, azt már el nem veszttem, de itt a Mecsek környékén kaptam a legtöbbet. Mert leülni két barátal, akiket az ember húsz éve ismer, az pénzben mérhetetlen, főleg, ha az ember ismeri a hiányát. Most itthon nagyon jó az élet hosszabb vagy rövidebb időre.

Tanulság nincs. Hacsak annyi nem, hogy az ember nem választ hazát. És azt, hogy hol a haza, nem holmi királyok és fejedelmek döntötték el, hanem az, hogy hol van a legtöbb emberi kapcsolatunk. A legtöbb embernek ez egyetlen hely, ahol a legtöbb időt töltötte, és ez rendjén is van. Nekem három van. És még gyűjteni szeretnék. Nem hiszem, hogy a történetem példaértékű, de legalább igaz.

Új Zélandra viszont egy nap még visszalátogatok, és szívből remélem, hogy talán egy-két olvasó is eljut ezekre a mesébe illő szigetekre.

Tóth Bence

15 éves a Pogányi Német Nemzetiségi Egyesület

2010. június 26-án ünnepeltük az egyesület megalakulásának 15. évfordulóját. Mint azt talán sokan tudják, 1995-ben kezdtük az egyesület szervezését, és május 22-én jegyezte be az akkori cégbíróság. A következő egy-két év alatt több pályázaton szerepeltünk sikeresen. Egyebek mellett így módon jött létre az iskola tetőterében a klubhelyiség és egyéb létesítmény.

Az említett rendezvényen - a rövid köszöntő és megemlékezés után - Dr. Frank Gábor, a Baranya Megyei Német Önkormányzat elnöke szólt fel és méltatta a hasonló civil szervezetek szerepét és fontosságát. Biztosított bennünket a további támogatásról és együttműködésről. (Egyébként a Dr. Frank Gábor vezette Megyei Német Önkormányzat által kiírt pályázaton elnyert 45.000 Ft pénzüsszeg is sokat segített az ünnepség megtartásában.)

Tóth Pál fotói

Az eseményen részt vett Kövári János országgyűlési képviselő is, aki szintén szólt a hasonló szervezetek és egyesületek fontosságáról. Megígérte, hogy országgyűlési képviselőként is, és Pogány községhez vonzó városatyaként is igyekszik támogatni az egyesületet és a falu egyéb törekvéseit is. A szerény vacsora után a „Mikádó-Duó” szolgáltatta a zenét, emlékeztetve a közönséget a „rég szép idők”-re, a falusias bálókra. Az Egyesület és a Német Kisebbségi Önkormányzat által támogatott „Német Vegyeskórus”-ba várunk jelentkezőket. Nagyon jó lenne a kórust fiatalítani és létszámát bővíteni.

Birkenstock János egyesületi elnök

A Buszon, avagy kis reggeli pogányi mese

Hajnali hat órákor frissen kiált szomszédunk kakasa. Ma is rám mosolyog a pogányi reggel. Immár több, mint tíz éve enyém ez a napkelte, enyém ez az ébresztő, enyém ez a falu. Gyorsan ébredek. Gözölgő kávé, kutyáim üdvözlése, mindennapi készülődés. Gondolataim már a délelőtti teendőim körül forognak. De mikor kilépek kapumon, rögtön itt és most érzem magam, mert hamarosan kezdetét veszi a kis reggeli pogányi mese az autóbuszban.

Már a buszmegállóig vezető utam olyan, mintha a Nagy Kerek Erdőt járnám. Jobbra-balra nézek, s leendő útítársaim, mint az erdő megszokott fái tűnnek fel pontosan ugyanabban az időben s kapualjban. Van köztük terebélyes tölgy lassú léptekkel, fiatal, sudár nyír, kacér nyár s gyorsléptű hárs, kit jobb magam mögött hagynom, mert tudom, mindig utolsóként érkezik mesénk első állomására, a Kerek Erdő közepére, a kedves buszmegállóba.

Türelmesen vagy türelmetlenül, álmosan vagy frissen várjuk buszunk, s mikor megérkezik, elfoglaljuk, mint hős sereg az erős kőből épült várat. Természetesen, előtte becsületesen megküzdve a várkapu éber, zsörtölődő, vagy éppen gondolataiba belefeledkező őrével, a szolgálatos buszvezetővel. Végre! Bátor harcshoz méltón elfoglaltuk a hét órai buszunk. Itt vagyunk s tudjuk, hogy ezt a győzelmet legalább 20 percig senki nem veheti el tőlünk. Húsz perc a világ. Életre kelnek gyerekorunk mesehősei, és együtt, egymással írják ezen a reggelen a mi közös kis mesénket.

Itt a bal kettes ülésen éppen Öreg Néne ücsörög, persze özikéjét hátrahagyva. Jóságos-ráncos arca végigkémléli a várba éppen belépőket. Kevés mosoly, több rácsodálkozás. „Jó reggelt!”, „Dobro jutro!”, üdvözlí az ismerősöket a megfelelő nyelven, majd megigazítja fejkendőjét s kosarát, melyben ki tudja, miféle értékes elemóziát cipel a pécsi népeknek eladásra. Tekintetem is megpihen a kosárkán, de kissé jobbra meghallom a három, vagy talán négy királykisasszony véget nem érő csacsogását. Fiatalok, mint a reggel, vidámak és rengeteget beszélnek. Mindegyikük egyszerre szeretné megosztani egymással tegnap esti internetes élményét, a virtuális királyfival való nagy találkozást. Műkörmökkel ékesített kezeiknél már csak piercinggel díszített nyelvük jár gyorsabban. Kicsit nézem őket, aztán továbbállok. S lám, kevéssel mögöttük ott ülnek a királyfik, meg hercegek s ki tudja, miféle rendű és rangú fiatal emberek. Pár percet időzök mellettük, s előző hétvégi lovagi tornájuk „eredményét” ismerhetem meg, persze pikáns részletekkel fűszerezve.

Rácsodálkozom erre a reggeli világra. Gyorsan keresek egy kellemes helyet magamnak a mi kis várunkban s megpróbálok gondolataimba merülve csendben kinézni az ablakon. Nézem az utat, a zöldellő szántót, hallgatom a szünni nem akaró beszédet. Már-már elrévedek kis világomban, mikor mellettem hirtelen megpillantom a Gonosz Boszorkát. Szinte fagyos a levegő

körülötte, villogó szemeit ide-oda forgatja. Rosszallón néz királylányainkra. Talán elmúlt fiatalságát sajnálja, talán valóra nem vált álmait. Látom rajta, egyre dühösebb. „Nem lehetne kicsit halkabban, lányok?” S mérgesen zsebébe nyúl s előveszi elhibázott élete jelképét, a mosolygós, piros, mérgezett almát.

A lányok elhallgatnak. Egymásra pislogva fojtják el nevetésük. Feszült a csend. De egy cikázó autó miatt buszunk hirtelen lefékez. Mindenki erősen kapaszkodik, a mérgezett alma kiesik boszorkánk ráncos kezéből s elgurul. A lányok jóízú, kerek kacagással nyugtázzák a veszély elmúlását. Én is elmosolyodom, de úgy látom, a boszorka szája szélén is megjelenik egy árnyalatnyi mosoly. Úgy látszik, elszállt a dühe, és megbékél sorsával, no meg sofőrünkkel, aki tovább hallgatja az Óperencián innen vagy túlról sugárzott reggeli műsort a rádióban.

Hallgatom a rádiót, nézem a mellettünk elhaladó autókat, s hirtelen furcsa illat csapja meg orrom. Hátratekintek s megpillantom Hamupipókét. A mi Hamupipókénk: kissé eklektikus, kockás a csikossal, piros a lilával. Hupizöld fülönfüggők, rózsaszín rúzs az ajkakon. Szívesen pihentetem tekintetem ezen a külsőn. Mint egy túldíszített karácsonyfa. De talán nem csak a külső ilyen, talán ilyen színes egyéniség lehet ő maga is. Gondolataiban éppen a Szőke Herceg járhat. Fehér lovon, természetesen. Bár fehér ló helyett talán megteszi egy húsz éves, piros négykerekű is. Titkon reméli hogy hercege eljön hozzá és lábára adja rég elveszett cipellőjét, hogy az ő meséje végre végéhez érjen.

De a mi kis pogányi mesénk még nem fejeződött be. Buszunk megáll, s aajtaja, mint a várkapu, kinyílik. Néhány hercegnő s királyfi búcsút int nekünk. Táskájukban persze nem csodatükröt vagy éppen hamuban sült pogácsát cipelnek, hanem a tudomány súlyos tégláit. Mielőtt leszállnak, még nagy buzgón megírják matek leckéjüket. Együtt könnyebb, mint egyedül.

Ahogy ez a kis sereg elhagyta várunkat, már sokkal csendesebben s nyugodtabban utazunk tovább. De lám, eddig tán aludt? Hiszen itt van köztünk Hány János. Hallom, ahogy öblös hangja átjárja buszunkat, szinte belefájdul a fülem. Persze, hiszen mindenkinek hallani kell, miféle dolgok történtek vele. Minap is éppen három sárkányt és két griffmadarat győzött le, persze a napi két-három úrhölgy szívének meghódítása mellett. Nagyot mondó történetei hallatán újra elmosolyodom.

Szeretem ezt a reggelt. Szeretem ezt a mesét. A mi mesénket.

Elférünk ezen a buszon mind. Sok kis meséből egy igazi nagy mese születik. Mi vagyunk a Hétfejű Sárkány: magyarok, horvátok, svábok, cigányok, katolikusok, evangélikusok, reformátusok. Mind megférünk egy buszon. Húsz perc a mese. A közös mesénk. S a mese végén szétszédünk, hogy kis idő múlva újra elkezdhesünk egy új mesét, új helyszínen, új társakkal, ahol a Gonosz Boszorkából Hófehérke lehet, vagy Piroska akár. Csak rajtunk áll, hogy miféle mesehősök leszünk, mindig miénk marad a meséink csodás világa.

Kaposvári Andrea

Fotó: Dragovác Márk

Fotó: Baracs Dénes

Pogány építészeti értékvédelme valamennyi lakó számára fontos. Tudjuk, hogy világunk változik, és építészeti kultúránk is követi ezt a változást.

Mindig arra törekedett az önkormányzat, hogy megőrizze azokat az értékeket, melyek visszapillantást engednek a múltba. Sajnálatos módon egyre kevesebb az ilyen érték.

Járva a falut láthatjuk, hogy egyes rég lebontott házak helyére teljesen új épületek kerültek, míg olyan is van, hogy a meglévő épületet eredeti állapotának megfelelő stílusban újíttatták fel. Ritkább azonban, hogy egy régi, falusi parasztház lebontása után helyére ugyanolyan stílusban épül az új.

Ebben a számunkban egy ilyen mutatunk be. Ez az épület szépségével magára vonja az idelátogató vendégek tekintetét, és méltán nevezhetjük a falu díszének.

Abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy fényképet tudunk közölni a régiről is. Ezelőtt mintegy negyed évszázada jómagam végig fotóztam a falu utcáit és házait, és ez ad lehetőséget arra, hogy összehasonlítsuk a múltat a jellel. Ez az anyag óriási értéket képvisel, és következő számainkban folytatjuk a változások fényképekkel dokumentált bemutatását.

Dragovác Márk

Szúnyogok

Az idei csapadékos időjárás, majd az azt követő meleg időszak rendkívül kedvezett a szúnyogok szaporodásának. Ezek az apró rovarok nagyon sok kellemetlenséget tudnak okozni az udvarban dolgozó vagy akár éppen a teraszon, kertben pihenő embernek.

Támadásuk különösen az esti órákban válik intenzívvé, amikor az ember szívesen ülne le a nap fáradalmi után jól megérdemelt sőre mellett. Az ellenük való védekezés meglehetősen nehézkes, hisz a környezetünkben elpusztítottak helyébe szinte pillanatok alatt érkeznek a következők serege. A népi hagyomány szerint elmenekülnek a szúnyogok, ha kis tálkában ecetet vagy gesztenye és diófalevél-főzetet teszünk a szobába. Ennél is hatékonyabb, ha porrá tört szegfűszeget vagy szegfűszeggel megtűzdelt, pálinkával meglocsolt fél citromokat rakunk az éjjeli szekrényre. Az említett védekezési módokat természetesen mi nem próbáltuk ki, de bárki megteheti, ha kellő hite van azok hatásosságában. Mint minden évben, önkormányzatunk az idén is megrendelte a szúnyogok gyérítését" (ez a kifejezés a hivatalos a régen használatos és kissé talán visszatartó "írtás" szó helyett). Arról persze nem is beszélve, hogy a szó valós tartalmának valóban jobban megfelel az előbbi kifejezés.

A Baracs Dénes fotós kollégánk által készített felvételen Elek Tivadar pilóta (lakótársunk) az idén már második alkalommal készíti elő Pogány részére az AN-2-es gépet a felszállásra, hogy ha megszüntetni nem is tudja, de legalább mérsékelje a szúnyogok okozta kellemetlenségeket. Mint tőle megtudtuk, az idei évben olyan sok a megrendelés, hogy teljesítésük bizony nehézséget okoz, annál is inkább, mert a beavatkozás a napnak csak egy bizonyos és igen rövid időszakában végezhető el.

Dragovác Márk

Idén is megrendezésre került az immár hagyománynak számító pogányi gyermek horgásztábor. Az önkéntesek és az önkormányzat idén is teljes erőbedobással készült a nagy hétre. 20 gyermek, köztük - nagy meglepetésre - négy lány is részt vett a nagy kapás előtti várakozás izgalmában.

Mind a szervezők, mind a résztvevők

boldogan emlékeznek vissza a hétfőtől péntekig tartó táborra, ahol a gyerekek felnőttekhez méltó kitartással igyekeztek minél több halat a hálójukba juttatni...

Az ifjancok, a gyakorlati horgászat mellett, délelőttönként az előadásoknak köszönhetően számos elméleti ismerettel is gazdagíthatták tudásuk tárházát. Már az első napon egy halismeretet tartottak a gyerkőcök számára, Mátyán György közreműködésével, amiből még aznap tesztet is írtak a kicsikkel, ezzel is megteremtve az elméleti háttértudást a délutáni pecázáshoz. A következő napokban megismerkedhettek az úszóbotos és a rakósbotos horgászat rejtelmeivel is, továbbá egy előadásnak és az azt követő gyakorlásnak, majd tesztnek köszönhetően a horogkötés művészetét is elsajátíthatták a tudásvágytól szomjas kisiskolások. A célbadobás verseny, illetve a zárásként, utolsó nap megrendezésre került horgászverseny már ezen ismeretek birtokában nem is jelentett olyan nagy kihívást az újdonsült pecások számára.

Természetesen a horgásztábor váratlan meglepetésekkel is szolgált. Egy, a percek alatt semmiből jött zivatar próbálta elmosni a gyerkőcök töretlen jókedvét, ám mindez a csapatszellemből és a nagy hőségnek köszönhetően sikertelennek bizonyult. A szervezők számára nagy meglepetés volt még a kis Levente, aki annak ellenére, hogy még írni sem tud, a nagyokat megsebzényítő pontossággal adott számot a halismeretéből megszerzett tudásáról. Ha már horgászatról van szó, mindenképp meg kell említenem a nagy fogásokat. Dani a kezegeken kívül egy 3 kg-os pontyt is horogvégre akasztott. A legnagyobb meglepetést mégis a kis Levi okozta, akinek egy verebet sikerült a horgára édesgetnie (a kis veréb túlélte a megmérettetést, de amint lehetősége nyílt rá, sebes szárnycsapásokkal elinált). Váratlan fordulatot jelentett még a Pécsi Rádió megjelenése Kovács Miklós személyében, aki interjúk segítségével számolt be a nagyérdeműnek a Pogányban zajlottakról.

A záró este nem is végződhetett volna másképpen, mint ízletes halászlével, és díjátadással, amin már a kis lurkók családja is részt vett. Itt köszönetet mondtak a szponzoroknak. Többek között a Jégmadár horgászboltnak, Simai Józsefnek és a KORINTEX Ker. Szolg. Bt.-nek. Megköszönték még az előadók (Mátyán György, Horváth Zorán, Simai Attila) és a segítők (Kárpáti Balázs, Sipos Gábor, Herényi Zsófia, Zilahy Lajos bácsi, Bónert László) munkáját is.

Köszönjük még a Tavasz Horgászegyesület támogatását is, amely biztosította a lehetőséget a halvacsora 15 kg-nyi halának a kifogásához, illetve azon segítők munkáját is, akik ezt a halmennyiséget segítettek kifogni. Reméljük, az idei résztvevők az elkövetkezendő években is, immár vérbeli horgászként tisztelik meg jelenlétükkel a pogányi horgásztábor, és visszagondolva az eddigiekre, szép emlékeket őriznek majd szívükben.

Addig is, görbüljön az a bot!!!

Sipos István

Fotó: Baracs Dénes

Kiadja a Pogányért Alapítvány, 7666 Pogány, Rozmaring u. 16.
Adószám: 18323643-1-02 email: poganyihirek@gmail.com
Főszerkesztő Dragovác Márk, email: dmark@dravanet.hu
Megjelenik 400 pld-ban, időszaki kiadványként.

Nyomtatja és terjeszti a Pogányi Önkormányzat,
7666 Pogány, Széchenyi u. 12.